

Benedikt Vladimír Holota

Narodil se 5. srpna 1922 rodičům Antonínovi a Josefě Holotovým v obci Nebřeziny, okres Plzeň sever, a dostal jméno Vladimír. Pátý srpen je den liturgického svátku Panny Marie Sněžné. Později říkal: „To jsem netušil, že budu dožít v klášteře u Panny Marie Sněžné. Začal jsem u ní a skončil u ní.“ Tatínek byl voják z povolání a časem dostal služební byt přímo v kasárnách v Plzni na Borech, takže Vladimír do svých patnácti let vyrůstal mezi vojáky s dětmi ostatních vojenských rodin. Jak častěji zmiňoval, jistě to

ovlivnilo jeho charakter. Vystudoval v Plzni reálku a Vyšší průmyslovou školu strojnickou. Byl obdařen celou řadou vloh, mezi něž patřilo téměř po celý život malování, ale mohl vyniknout také ve sportu, byl zdatným šermířem. Za války konvertoval k římskokatolické církvi a na sv. Josefa 1944 ho v kapli sv. Barbory františkánského kláštera v Plzni pokřtil P. Stanislav Juřík. Ve spojení s františkány pokračoval a dne 25. října 1947 obřadem oblázky vstoupil do Řádu menších bratří a přijal jméno františkánského světce Benedikta z Palerma, nazývaného „il Moro“ (1526–1589), který byl prvním člověkem černé pleti kanonizovaným v řádném procesu římskokatolickou církví. První sliby složil už po komunistickém převratu 26. října 1948. V letech 1948–50 studoval Katolickou teologickou fakultu UK v Praze. V noci ze 13. na 14. dubna 1950 prožil zábor kláštera Panny Marie Sněžné v Praze a byl s ostatními spolubratry převezen na první místo internace, do kláštera v Hejnicích. V letech 1950–57 pak prošel řadou internačních a pracovních táborů, nikdy však nebyl vězněn. Už v internaci složil tajně slavné řeholní sliby 17. června 1951 v Oseku. Následně jej 8. prosince 1952 biskup Kajetán Matoušek tajně vysvětil na kněze. Studium teologie dokončil vlastně až roku 1971. V letech 1957–64 pracoval jako konstruktér a projektant v Rozvojovém středisku VČP Hradec Králové a v letech 1964–72 ve Výzkumném ústavu paliv Praha. Bydlel většinou v podnájmech na různých místech, např. čtyři roky v bývalé řeznické lednici, kde v zimě z jejích stěn natřených emailem mohl stírat vodu - ale pro něj to bylo skoro nejkrásnější bydlení.

Od roku 1972 mohl konečně oficiálně působit jako kněz a až do roku 1991 spravoval farnost v Pečkách. Poté se vrátil do františkánského kláštera u Panny Marie Sněžné v Praze, kde žil až do smrti. Dlouhá léta duchovně vedl sestry Apoštolátu sv. Františka a nedělní mše sv. sloužil v jejich mateřinském kostele sv. Václava v Dejvicích. Byl vyhledávaným zpovědníkem, život byl pro něj stálým úsilím a zápasem víry. V pražské arcidiecézi byl členem sboru konzultantů kardinála Tomáška a kardinála Vlka, kněžským exercitátorem a externím spirituálem kněžského semináře v Praze. U příležitosti 75. výročí povýšení Peček na město mu městské zastupitelstvo udělilo čestné občanství. Zemřel na Velikonoční pondělí 6. dubna 2026 v 19.00. Během let sestavil a napsal řadu knih, některé autobiografického rázu: *Nebyl jsem hrdina, Nechtěl jsem být farářem, Co mi dala rodná ves, Zápisky (ne)zkušeného faráře, Neplánovaných deset besed*. Dále třeba o Jiřím Mrázkovi *Hovory na nemocničním lůžku, Cesta víry* (různé texty související s J. E. Urbanem), *Čtyři cesty*. Dále k tématům duchovního života: *Celibát, Zkušenosti z exercicií, Eucharistie, Aby člověk žil svůj život*. Často se jeho myšlení točilo kolem tématu víry: *Věřit... Jde to vůbec?* V posledních letech nemalý zájem také sklízela jeho videa na YouTube. Ještě měsíc před svým skonem po dlouhé a pečlivé práci odevzdal k publikování rukopis své poslední knihy *Člověk v pasti času*, která je nyní v tisku.